

De heer G.M. Wijtenburg verteld over zijn verleden en het heden

Toen ik twee was overleed mijn moeder. Mijn vader was machinebankwerker bij Verschure en werkte zes dagen in de week en kon niet voor ons zorgen. Mijn broertje en ik werden daarom naar het Rooms-katholiek jongensweeshuis aan de Lauriergracht in Amsterdam gebracht. Hier zat ik samen met 120 andere weesjongens tot mijn twaalfde bij de nonnen. Een leuke tijd heb ik hier niet gehad. Tijdens de 1 ½ uur durende mis moest je op je knieën zitten en als je bewoog kreeg je een klap. Op Allerheiligen gingen we met het hele weeshuis alle katholieke kerken af om daar te bidden en met Allerzielen moesten we naar alle katholieke kerkhoven. Je werd gewoon bij een graf neergezet en dan moest je een gebedje doen. Op een zaterdagmiddag toen ik een jaar of vijf was, gooide een van mijn medeleerlingen een stuk van een school

lei tegen mijn oog. Pas op maandagavond toen ik flauwviel tijdens de mis werd er een dokter bijgehaald. In het ziekenhuis werd mijn oog eruit gehaald en had men moeite mijn andere oog te behouden. Sindsdien heb ik een kunstoog. Met mijn andere oog kan ik gelukkig heel erg goed zien. Op mijn twaalfde ging ik naar de overkant bij de broeders in het Aloysiushuis wonen. Toen ik 14 werd ging ik bij een banketbakker werken voor één gulden in de week. Hiervan moest ik 90 cent afgeven aan de broeders. Vijf bazen heb ik in die vier jaar gehad. Bij een banketbakker in de Bilderdijkstraat werd ik meteen ontslagen toen ik na een jaar om opslag vroeg.

Mijn vader hertrouwde toen ik 18 was en ik ging samen met mijn broer weer thuis wonen. Na zoveel jaren in een weeshuis was dat erg wennen en ging na twee jaar naar een kosthuis aan de Prinsengracht. Hier heb ik een leuke tijd gehad bij aardige mensen. Voor maar vijf gulden kost en inwoning en vlakbij de Westertoren die je ook s' nachts kon horen.

In 1938 ging ik op vakantie naar een jeugdherberg in Schoorl en heb daar mijn vrouw leren kennen. Omdat zij niet katholiek was mochten we niet bij elkaar over de vloer komen en spraken elk weekend af in de jeugdherberg in Schoorl. Na ons trouwen in 1942 woonde we eerst in een alkoof 1 hoog achter aan de Albert Cuyp en verhuisde we later naar Amsterdam-Noord. Hier konden we een zevenkamerwoning betrekken, omdat veel mensen vanwege de bombardementen weggetrokken waren.

Na de oorlog ben ik via een woningruil in Monnickendam gaan wonen. Lekker buiten. Mijn vrouw was eigenlijk een boerenmeid. Net als mijn vader en broer werkte ik bij Verschure en heb daar 43 jaar gewerkt als kotteraar. In de jaren 50 ging ik in ploegendienst werken en verdiende heel goed. We kochten een caravan en gingen veel eropuit in Europa. 25 jaar lang, heerlijk in de natuur. Zeventig jaar zijn mijn vrouw en ik bij elkaar geweest en hadden een reuze goede tijd samen. Ik heb een kast met 80 fotoalbums vol foto's. 40 albums heb ik al weggedaan omdat het teveel werd. Maar de rest wil ik niet wegdoen. Mijn broer die naar Australië emigreerde heeft een boek geschreven over ons als weesjongens. Dat boek is interessant maar ook pijnlijk

om te lezen. Vervelen doe ik me niet. Ik doe aan koersbal in Swaensborch en ben al tien jaar bezig met de computer en doe hier veel mee zoals e-mailen, de krant lezen op internet enz. Ik ben net weer voor vijf jaar goedgekeurd om auto te rijden ook al ben ik 92 jaar.